

půda v r. 1923 jimi pravoplatně užívána na základě soukromých úmluv. Stížnost to popírá a namítá, stejně jak to bylo st-li namítáno také již v odvolání k žal. úřadu jimi podaném, že nikdo z těchto majitelů dobytka na přidělené půdě v r. 1923 nepásl a že toho nedokázal.

Otázka, zda a kteří z majitelů dobytka druhé skupiny v pastevním období 1923 na půdě, o kterou jde, svůj dobytek pásli a zda je vlastníci její nechali společně pásiti nebo na které pásli nebo byli oprávněni pást podle rozhodnutí příslušného výboru podle § 1 odst. 1 zák. č. 87/24 a vl. nař. v něm cit., jest otázka skutková, kterou nss může přezkoumati toliko s hledisek § 6 odst. 2. zák. o ss. Aby tak učiniti mohl, jest třeba, aby z nař. rozhodnutí bylo zřejmo, které skutkové okolnosti, rozhodné pro kladné zodpovězení uvedených otázek, má žal. úřad za prokázány, na základě čeho a jak dospěl ke kladné odpovědi na otázky ty. Takovéto odůvodnění jest podstatnou náležitostí každého výroku správního úřadu a náleží k podstatným formám správního řízení, neboť jen tak umožněno jest jednak straně, aby seznala, z jakého skutkového podkladu úřad vycházel a proti rozhodnutí účinně se bránila, jednak nss-u, aby je bezpečně přezkoumal.

V daném případě omezil se žal. úřad v odůvodnění nař. rozhodnutí jen docela všeobecně na to, že se odvolal na provedené úřední šetření a na pravoplatné užívání pastviny v r. 1923 majiteli dobytka na základě soukromých úmluv. Neuvedl však vůbec žádných konkrétních okolností, které v úředním šetření vyšly na jevo a které má za prokázány a na základě čeho, ani nenaznačil nijak blíže soukromé úmluvy, o kterých má za to, že podle nich majitelé dobytka pastviny již v r. 1923 užívali. Tyto nedostatky odůvodnění nař. rozhodnutí, nutno pokládati za porušení podstatných forem adm. řízení podle § 6 zák. o nss.

Č. 7845.

Samospráva obecní: K výkladu pojmu »velký podnik« ve smyslu § 27 obecní fin. novely č. 329/1921.

(Nález ze dne 3. dubna 1929 č. 14.116/27.)

Věc: Město M. proti moravskému zemskému výboru v Brně stran zvláštního příspěvku dle § 27 fin. nov.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Městské zastupitelstvo v M. usneslo se ve schůzi ze 16. října 1926, aby od ředitelství čsl. státních drah v Olomouci, vzhledem na místní železniční stanici, byl požádán zvláštní příspěvek dle § 27 obec. fin. nov. za dobu od 1. října 1921 do 31. prosince 1925 v úhrnném obnosu 57.545.39 Kč. K odvolání jmenovaného ředitelství zrušil mor. zv nař. rozhodnutím usnesení to z toho důvodu, že závod státních drah v M. nelze považovati za velký podnik ve smyslu § 27 fin. nov., poněvadž nezaměstnával nikdy 200 osob, jak stanoví vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb., vydané k provedení cit. obec. fin. novely a že tedy chybí zákonný podklad pro požadování zmíněného příspěvku.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, již spatřuje v tom, že žal. úřad řídil se nezákonným předpisem prov. nař. k ob. fin. novele č. 143/22 a že v důsledku toho popřel právo obce na příspěvek podle § 27 ob. fin. nov. z nezákonného důvodu, že podnik státních drah v M. nezaměstnával 200 osob. Tuto námitku opírá st-lka především o právní názor, že prý § 27 ob. fin. novely stanoví jako jediný předpoklad oprávnění obce žádati příspěvek zde uvedený, že obci podnikem, jenž v ní má sídlo nebo provozovnu, resp. tím, že jeho zaměstnanci a jejich příslušníci v obci té bydlí, vzešly zvýšené náklady, kterých by jinak neměla. Avšak názor tento není správný. Cit. zákon v § 27 zmocňuje obce žádati zvláštní příspěvek jen od velkých podniků, stanoví tedy vedle podmínky st-lkou uvedené ještě podmínku další, t. j., že musí jíti o podnik velký. Pokud tedy žal. úřad zkoumal, zda jde v konkrétním případě o podnik velký, nelze v postupu jeho shledati rozpor se zákonem.

Musila by tedy stížnost namítati, že v daném případě šlo vskutku o podnik velký. Takovouto námitku bylo by snad lze shledávati ve tvrzení, že mělo býti přihlíženo k poměru mezi počtem zaměstnanců podniku a počtem obyvatelstva obce. Leč i námitka takto pojata byla by bezdůvodna. Zákonodrce použil výrazu »velký podnik« nepřipojil k tomu bližšího určení, že velikost podniku má býti posuzována podle určité relace. Dal tedy na jevo, že má na mysli pojem absolutní, t. j. od místních poměrů nezávislý a že má tedy na mysli podnik, jenž jest podle obvyčejného smyslu slova podnikem velkým. V případě, o který běží, uvedlo však ředitelství státních drah již ve svém instančním odvolání, že v m-ckém podniku nezaměstnávalo nikdy více než 23 zaměstnanců. Toto skutkové tvrzení, z něhož také žal. úřad při svém rozhodování vycházel, nebylo obcí popřeno. Ježto pak stížnost nenamítá — a ani by důvodně namítati nemohla — že podnik, zaměstnávající nejvýše 23 osob, je podnikem velkým podle obvyčejného smyslu slova, nelze shledati, že by nař. rozhodnutí popřevši zákonnou podmínku řečené příspěvkové povinnosti, že v daném případě šlo o podnik velký, bylo nezákonné. Slušelo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž se za daného stavu věci musil nss zabývati otázkou, zda předpis cit. vl. nař., pokud za nejnižší hranici velkého podniku ve smyslu § 27 fin. nov. stanovil minimální počet zaměstnanců 200, je zákonem úplně kryt.

Č. 7846.

Vodní právo: O rozvržení příspěvků k vodnímu družstvu.

(Nález ze dne 3. dubna 1929 č. 24.258/27.)

V ě c : Spolek moravských cukrovarů v Olomouci proti ministerstvu zemědělství, stran příspěvků k vodnímu družstvu.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím stanovena byla v cestě instanční výše příspěvku stěžujícího si spolku k vodnímu družstvu v B. tím způ-